

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4Tos/90/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4125010010
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Némethová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4125010010.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adriany Némethovej a členov senátu JUDr. Ingrid Kišacovej, PhD. a JUDr. Ľubomíry Kubáňovej, v trestnej veci odsúdeného A. B., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/, odsek 3 písmeno c/ Trestného zákona a iný zločin, o sťažnosti odsúdeného A. B. proti uzneseniu Okresného súdu Nitra zo dňa 26.06.2025, sp. zn. 3Nt/1/2025, na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre 25.11.2025, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Okresný súd Nitra (ďalej len „súd I. stupňa“) napadnutým uznesením zamietol podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku návrh odsúdeného A. B. (ďalej len „odsúdený“) na povolenie obnovy konania vo veci právoplatne skončenej rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 18.04.2018, sp. zn. TO-1T/88/2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 11.06.2018, sp. zn. 1To/43/2018, pretože neboli zistené podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

Súd I. stupňa napadnuté uznesenie odôvodnil tým, že podaním doručeným súdu dňa 31.12.2024 odsúdený žiadal o povolenie obnovy konania v právoplatne skončenej trestnej veci vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. TO-1T/88/2017, v ktorej bol rozsudkom zo dňa 18.04.2018, právoplatným v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/43/2018 dňa 11.06.2018, uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a/, odsek 3 písmeno c/ Trestného zákona a zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písmeno b/, písmeno c/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c/, písmeno i/ Trestného zákona a § 140 písmeno c/ Trestného zákona a bol mu uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia. Súd I. stupňa po vykonanom dokazovaní na verejnom zasadnutí a po preštudovaní pripojeného spisu Okresného súdu Nitra sp. zn. TO-17/88/2017, zabezpečených listinných dôkazov, ako aj samotného návrhu odsúdeného a po vyjadrení procesných strán na verejnom zasadnutí dospel k záveru, že nezistil žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, ktoré by vyšli najavo dodatočne, teda neboli súdu skôr známe, a ktoré by následne v súlade s ustanovením § 394 Trestného poriadku odôvodňovali povolenie obnovy konania. Súd I. stupňa uviedol, že z predložených lekárskejších správ vyplynulo, že ich obsahom sú skutočnosti, ktoré boli preskúmané znaleckým dokazovaním v pôvodnom konaní. Výsledky znaleckého dokazovania sú v zhode s obsahom lekárskejších správ a z tohto dôvodu ich súd I. stupňa nepovažoval za skutočnosti, ktoré súdu v pôvodnom konaní neboli známe. Uviedol, že znalecké dokazovanie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu, pričom z jeho záveru jednoznačne vyplynulo, že napriek skutočnosti, že osobnosť odsúdeného je menej diferencovaná, subjektivisticky a senzitivne nastavená, emočne nestabilná a sociálne nezrelá, infantilná a citovo závislá, odsúdený sa skutku dopustil uvedomujúc si následky svojho správania pri zachovanom kontakte s realitou, ako aj uvedomenia si seba v kontexte s okolím. V súvislosti s otázkou priznania poľahčujúcich okolností, súd I. stupňa uviedol, že s touto sa vysporiadal v pôvodnom konaní, v ktorom jasne odôvodnil,

ktorá poľahčujúca okolnosť bola u odsúdeného zistená, a nakoľko bol v pôvodnom konaní pomer poľahčujúcich okolností vyšší ako priťažujúcich, v prípade pripočítania ďalších poľahčujúcich okolností by táto skutočnosť nemala vplyv na výšku trestu. K námietke neuloženia súhrnného trestu súd I. stupňa uviedol, že takto súd I. stupňa v pôvodnom konaní nemohol postupovať s poukazom na dikciu zákonného ustanovenia § 42 Trestného zákona. Ďalej uviedol, že nemohol považovať nový skutok za ďalší čiastkový útok, pretože odsúdený bol právoplatne odsúdený za predchádzajúci trestný čin a bol mu právoplatne uložený trest, a teda v jeho prípade nešlo o pokračovací trestný čin, ale o recidívu. V súvislosti s ďalšími skutočnosťami uvádzanými odsúdeným – ochorenie matky, znásilnenie sestry, závislosť sestier na drogách a ich liečenie, súd I. stupňa uviedol, že tieto nezakladajú dôvod na povolenie obnovy konania, nakoľko sa netýkajú spáchaného skutku a ide o skutočnosti, ktoré nastali po odsúdení a nie sú novými skutočnosťami v zmysle § 394 Trestného poriadku. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody a absenciu podmienok obnovy konania súd I. stupňa návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku zamietol.

Proti napadnutému uzneseniu podal odsúdený ihneď, po jeho vyhlásení v jeho prítomnosti na verejnom zasadnutí súdu I. stupňa, teda včas, sťažnosť. V písomných dôvodoch sťažnosti, prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že súd I. stupňa pri rozhodovaní o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania nesprávne vyhodnotil nesplnenie podmienok obnovy konania s poukazom na ustanovenie § 394 odsek 1 Trestného poriadku. Napriek skutočnosti, že v pôvodnom konaní bol vykonaný znalecký posudok na osobu odsúdeného, sa nestotožnil so záverom súdu I. stupňa, že znalecké dokazovanie bolo vykonané v dostatočnom rozsahu, pretože nebola jednoznačne zodpovedaná otázka, či vek odsúdeného mal alebo nemal vplyv na spáchanie činu. Namietal, že znalecké dokazovanie nebolo vykonané v tých intenciách, či vek odsúdeného v blízkom veku mladistvých, mohol mať vplyv na spáchanie činu vzhľadom na osobnosť odsúdeného. Nestotožnil sa s argumentáciou súdu I. stupňa, že s poukazom na prevahu poľahčujúcich okolností (1:0) by v prípade, že by mu boli pripočítané ďalšie poľahčujúce okolnosti, táto skutočnosť nezohrala relevanciu na určenie výšky trestu. Mal za to, že v prípade, ak by odsúdenému bola priznaná ďalšia poľahčujúca okolnosť, súd by mal opätovne vyhodnocovať primeranosť uloženého trestu podľa § 34 odsek 4 Trestného zákona, nakoľko by došlo k zmene podmienok, na základe ktorých súd ukladá trest. Uviedol, že pri novom prehodnotení výšky trestu je súd povinný v zmysle § 34 odsek 4 Trestného zákona explicitne prihliadnuť na poľahčujúce okolnosti, ale nie len na pomer poľahčujúcich okolností ale aj mieru závažnosti, a teda aj vo vzťahu k poľahčujúcim okolnostiam, by mal súd pri ukladaní trestu prihliadnuť na každú poľahčujúcu okolnosť osobitne a v prípade dvoch poľahčujúcich okolností by mal byť trest miernejší. S poukazom na uvedené mal za to, že sú tu skutočnosti skôr neznáme, ktoré je potrebné postupom podľa § 398 odsek 1 Trestného poriadku objasniť, za existencie ktorých v spojení so skutočnosťami a dôkazmi súdu už známymi by bol pôvodne uložený trest vo výmere 10 rokov v zrejmom nepomere s účelom trestu. Záverom navrhol aby nadriadený súd napadnuté uznesenie zrušil a uložil súdu I. stupňa, aby vo veci konal a rozhodol.

Krajský súd ako súd nadriadený, na základe riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou, preskúmal podľa § 192 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie mu predchádzajúce a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Plnením prieskumnej povinnosti nadriadený súd zistil, že súd I. stupňa nesplnenie podmienok obnovy konania v prejednávanej veci, ustanovených v § 394 Trestného poriadku, zistil správne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom. Taktiež nadriadený súd zistil, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je v súlade s ustanovením § 176 odsek 2 Trestného poriadku, pretože obsahuje všetky, pre rozhodnutie o návrhu odsúdeného podstatné skutočnosti, ktoré súd I. stupňa považoval za dokázané, dôkazy, o ktoré sa jeho skutkové zistenia opierajú, úvahy, na základe ktorých skutočnosti, ktoré považoval za dokázané, v hore naznačenom smere posudzoval, s ktorými sa aj nadriadený súd stotožňuje a na ne, ako na vecne správne a zákonné odkazuje.

Nadriadený súd tak, ako i súd prvého stupňa, predovšetkým konštatuje, že konanie o povolenie obnovy konania sa obmedzuje len na zistenie, či vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Z hľadiska splnenia podmienok na povolenie obnovy konania nie je rozhodujúce, či o skutočnostiach alebo dôkazoch, ktoré sa v návrhu uplatňujú, navrhovateľ vedel, ale či tieto skutočnosti alebo dôkazy boli alebo neboli skôr známe súdu. V konaní o povolenie obnovy konania v zásade neplatí revízný princíp pôvodného konania, čo do verifikácie a prehodnocovania už vykonaných (a obsahovo nezmenených) dôkazov, či skutočností, na základe ktorých bol ustálený skutkový stav súdom prvého, resp. druhého stupňa v pôvodnom konaní, ani preskúvanie vecnej správnosti rozhodnutia (R 6/1997). Účelom obnovy konania, ako mimoriadneho opravného prostriedku, pre ktorý zákon taxatívne stanovuje dôvody charakteristické svojou rigoróznosťou, kvôli ich možnému zásahu do stability a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia, je odstrániť nedostatky skutkového charakteru spočívajúce najmä v neúplnosti zhromaždených skutočností a dôkazov, na ktorých je právoplatné rozhodnutie postavené.

Súd rozhodujúci o návrhu hodnotí návrh na obnovu konania z hľadiska, či sú v ňom uvádzané také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli skôr, teda v pôvodnom konaní, súdu známe. Skutočnosťou súdu skôr neznámou sa pritom rozumie objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 odsek 10 Trestného poriadku, alebo rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva konštatujúce porušenie základných ľudských práv alebo slobôd obvineného bez možnosti nápravy jeho negatívnych dôsledkov (§ 394 odsek 4 písmeno a/ Trestného poriadku), resp. situácia predpokladaná v ustanovení § 394 odsek 4 písmeno b/ Trestného poriadku, ktorá reaguje primárne na aplikáciu takého zákonného ustanovenia vo vzťahu k odsúdenému, ktoré bolo neskôr v osobitnom type konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vyslovené za nesúladne s Ústavou Slovenskej republiky a priamo negatívne ovplyvnilo postavenie odsúdeného. Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol zahrnutý do pôvodného konania, t. j. nebol v konaní vôbec uplatnený alebo vykonaný, prípadne, ak takýto dôkaz bol síce v pôvodnom konaní vykonaný, avšak po právoplatnosti rozhodnutia nadobudol nový obsah. Až po zistení, že o takéto skutočnosti alebo dôkazy ide, prichádza do úvahy hodnotenie súdu, či by tieto mohli samy o seba alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi skôr známymi viesť k inému procesnému výsledku, ako je pôvodný právoplatný rozsudok a až v prípade, že sú tieto obe uvedené podmienky splnené kumulatívne, súd môže povoliť obnovu konania v zmysle citovaného ustanovenia, v opačnom prípade návrh zamietne pre nesplnenie zákonných predpokladov.

Argumentácia odsúdeného pre povolenie obnovy konania bola primárne založená na jeho tvrdení, že s ohľadom na skutočnosť, že skutku sa dopustil ako osemnásťročný, a teda ako osoba blízka veku mladistvých, znalecké dokazovanie vo vzťahu k jeho osobe nebolo vykonané v dostatočnom rozsahu, v dôsledku čoho sa domáhal pribratia znalca za účelom preverenia existencie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno d/ Trestného zákona. V tejto súvislosti nadriadený súd udáva, že sa stotožňuje s tvrdením súdu I. stupňa, že znalecké dokazovanie v pôvodnom konaní bolo vykonané, pričom z jeho záverov vyplynulo, že odsúdený netrpí žiadnou duševnou chorobou ani poruchou, ale najmä to, že odsúdený mohol v čase spáchania skutku rozpoznať protiprávnosť svojho konania, mohol svoje konanie ovládať, navyše hľadiska splnenia podmienok ustanovenia § 394 odsek 1 Trestného poriadku nejde o nový dôkaz, daný dôkaz hodnotili súdy pri rozhodovaní o podanej obžalobe. Krajský súd nad rámec vyššie uvedených úvah udáva, že s vekom odsúdeného sa v čase vypracovania znaleckého posudku znalci vysporiadali, aj keď to explicitne v znaleckom posudku nie je uvedené, pretože o veku odsúdeného v čase jeho vyšetrenia mali znalci vedomosť. Navyše krajský súd zdôrazňuje, že znalec z odboru zdravotníctva odvetvia psychiatrie hodnotil výlučne tzv. príčetnosť odsúdeného, v tom čase procesnom postavení obvineného, t.j. zachovanie jeho rozpoznávacích a ovládacích schopností a osobnosť odsúdeného bola posudzovaná znalcom z odvetvia klinickej psychológie dospelých. Pokiaľ ide o ďalší dôvod, pre ktorý odsúdený žiada o povolenie obnovy konania, a to priznanie ďalšej poľahčujúcej okolnosti, krajský súd opätovne zdôrazňuje, že nejde o novú skutočnosť, pretože s vekom odsúdeného sa súd I. stupňa, ako aj krajský súd pri ukladaní trestu museli vysporiadať a o jeho veku mali vedomosť, resp. vek odsúdeného pri ukladaní trestu bol známy. S poukazom na vyššie uvedené preto možno konštatovať, že nové dôkazy alebo skutočnosti, ktoré neboli súdu známe v pôvodnom konaní, odsúdený neuviedol.

Podľa 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť ak nie je dôvodná.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a právne úvahy, nadriadený súd nezistiac žiadny dôvod na zrušenie napadnutého uznesenia a iné rozhodnutie o návrhu odsúdeného v jeho prospech, sťažnosť odsúdeného podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku zamietol, pretože nie je dôvodná. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.